

eller andre Bevillinger, synes jeg, at man er nødt til at stemme for dem, naar de flyde af bestaaende Love, men det maa jo nu det ærede Medlem om.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord om det ærede Medlems Indvending, naar han savner en større Bevilling paa Finansloven til de arbejdsløse. Jeg skal ikke fordybe mig i dette Spørgsmaal, vi komme jo siden til den Sag, og da ønsker jeg ogsaa at faa Ordet. Jeg skal dog minde om, at medens Loven om Arbejdsløshedskasser indeholder et Tilskud til de arbejdsløse af 250,000 Kr. aarlig, saa indeholder denne Finanslov et betydeligt Tillæg, idet man gaar op til 400,000 Kr., altsaa forhøjer dette Tilskud med 150,000 Kr. Og desuden foreligger der et Forslag for os, som vi om et Øjeblik skulle til at forhandle, om Foranstaltninger i Anledning af den ekstraordinære Arbejdsløshed, og dette Forslag indeholder ret klækkelige Tilskud. Jeg kan derfor heller ikke skønne, at der er nogen Grund til, selv naar man staar paa det ærede Medlems Standpunkt, at beklage sig over, at Finansloven ikke indeholder større Tilskud end det, der er nævnt. Vi skulde jo dog haabe og tro, at Arbejdsløsheden ikke skulde være noget permanent. Vi kalde den Arbejdsløshed, der er for Tiden, ekstraordinær og haabe, at den virkelig ogsaa kun skal være ekstraordinær, og vi kunne altsaa ikke gaa ud fra, at der skulde staa permanente Tilskud i den Anledning paa de aarlige Finanslove.

Harald Jensen: Med Hensyn til det ærede Medlems sidste Bemærkning om, at man maatte haabe, at Arbejdsløsheden ikke bliver permanent, skal jeg sige, at det haabe vi jo alle, men det ærede Medlem er vel lige saa klar over, at den nuværende Nødstilstand ikke vil tabe sig hverken i Dag eller i Morgen eller det første Aars Tid. Det var derfor fuldkommen berettiget, om der paa det foreliggende Forslag var foreslaaet en ekstraordinær Bevilling til Arbejdsløshed. — Det ærede Medlem udtalte, at Bevillingen til Arbejdsløshedskasserne paa Finansloven var forhøjet fra 250,000 til 400,000, men det er jo paa Grund af det stigende Antal Medlemmer i Arbejdsløshedskasserne. Den har sprængt og maatte nødvendigvis sprænge de 250,000 Kr., saafremt Lovens Ord skulde ske Fyldest, at Tilskuddet skulde staa i et vist Forhold til den Præmie, der blev indbetalt. Men ellers findes der intet paa Finansloven hertil. Den Lov, som vi nu straks komme til at behandle, lægger jo

egentlig nærmest Byrden over paa de i Forvejen meget haardt bebyrdede Kommuner, og jeg for mit Vedkommende mener ikke, at den vil faa meget stor Betydning, fordi Kommunerne ville trykke sig, da de i Forvejen ere overbebyrdede.

Med Hensyn til vor Stilling til Militærudgifterne er den jo den, at vi ere principielle Modstandere af Militærvæsenet, og det hvad enten Foranstaltningerne ske ifølge bestaaende Lov eller ifølge nye Bevillinger. De første er det jo ret vanskeligt at komme til Livs og faa ændrede, men der findes ogsaa nye Bevillinger paa Finansloven i den Henseende. Naar vi undlade at stemme for Finansloven, er det netop for at demonstrere mod Udgifterne til Militærvæsenet.

Holger Petersen: Lige overfor det ærede 1ste Medlem for 7de Kreds (Madsen-Mygdal) vil jeg bemærke, at naar jeg udtalte, at jeg mente at have fundet nogen Sympati i Finansudvalget, havde jeg ganske sikkert gjort liden Regning paa ham. Jeg har nemlig aldrig hos ham mødt det Frisind, at han kunde gøre en Indrømmelse overfor et Medlem af et andet Parti. Det ærede Medlem syntes at have nogen Lyst til en Tolddebat, men jeg mener ikke, at der i mine Ord har ligget noget om, at jeg ønskede at føre en Tolddebat, og jeg skal derfor ogsaa lade de fleste af hans Udtalelser ligge. Jeg finder dog Anledning til, naar det ærede Medlem kom med en Udtalelse om, at Handel er udsat for Tab, og derfor maatte Industrien ogsaa finde sig i Tab, at bemærke, at det er slet ikke det, der er Tale om. Baade Industri og Handel og alle mulige Stænder ere udsatte for Tab, men her er det Staten, der tilføjer Tabet ved at behandle de forskellige Virksomheder forskelligt. Jeg finder det højst mærkeligt, at den højtærede Minister kan udtale, at Industrien kunde have forberedt sig paa det. Hvorledes skulde den have forberedt sig derpaa uden ved at standse Virksomheden og skabe Arbejdsløshed? Det, jeg bebrejder Overtoldbestyrelsen, er, at man har været hensynsfuld i een Retning, men ikke i andre. Naar man viste den Industri, saaledes benævnedes Ministerne Svineslagterierne, saa betydelig Imødekommen, burde man have vist den samme Imødekommen paa andre Punkter, og det kunde man have gjort ved at benytte Loven om Kreditoplagsretten. Min Anke er, at Toldbestyrelsen har behandlet de forskellige Industrier paa uensartet Maade, og jeg mener